

Eesti Apostlik-Õigeusu Kirik

Tekst nr 20

TEMA PÜHADUSE
OIKUMEENILISE PATRIARHI BARTOLOMEUSE
KÕNE
HAAPSALU MARIA-MAGDALEENA KIRIKUS
10. septembril 2013. a.

Kõrgestipühitsetud Tallinna ja kogu Eesti metropoliit Stefanus!
Kõrgestipühitsetud ja pühitsetud vennad ülemkarjased!
Armsad lapsed Issandas!

Jätkates juba kuuendat päeva oma külaskäiku Eesti Apostlik-Õigeusu Kirikus, oleme väga rõõmsad, et oleme võinud astuda ka sellesse pühasse ja kaunisse püha Maria Magdaleena kirikusse vanas ja ajaloolises Haapsalu linnas ning olla siin koos teiega.

Me tulime, et näha teid ja tuua teile Konstantinoopol Emakiriku häid soove ja õnnistust, aga ka tema armastust kõigi oma laste vastu, kelle üle ta toob ööd ja päevad palveid ja palumisi Jumala poole.

Me teame häda ja vaeva, millest te olete läbi käinud, sest oma pühast keskusest, Fanarist, jälgime alati teie teekonda ja võitlust. Me teame ka teie tulist indu oma esivanemate usu pärast ja teie püsimist armsas õigeusus. Me teame oma kõrgestipühitsetud venna, Tallinna ja kogu Eesti metropoliidi, lakkamatuid jõupingutusi Eesti Apostlik-Õigeusu Kiriku ülesehitamiseks selle möödunud 14 aasta jooksul ja tunneme suurt rõõmu, võides olla tunnistajaks toimunud märkimisväärsetele edusammudele, mille kallal olete imestusväärse üksmeeles vaeva näinud teie kõik, vaimulikud ja kirikurahvas, oma püha ülemkarjase hingehoidliku hoole ja armastuse varju all. Me soovime kogu hingest, et te edaspidigi „kannaksite vilja igasuguses heas töös ja kasvades Jumala tundmises ning saaksite vägevaks kogu väega tema kirkuse tugevust mööda kõigeks püsivuseks ja pikaks meeleks” (Kl 1:10-11), näidates Konstantinoopoli Emakiriku otsuse õigsust, kes 90 aasta eest kuulutas patriarhi ja sinodi tomosega Eesti Apostlik-Õigeusu Kiriku autonoomseks ja hilisemal ajal taasjõustas selle autonoomse staatuse, ning võib nüüd rõõmustada oma südant teie vaimulike edusammude üle.

Õigeusu Kirik, nagu te hästi teate, pole kunagi toetunud liikmete arvu suurusele, pole taga ajanud ilmalikku võimu ega vägevust. Saades julgust

Issanda sõnast „ära karda, sa pisike karjake” (Lk 12:32) ja kindlusest, et talle saab küll Jumala armust, käib ta maailmas oma risti kandes, lootes Issanda ülestõusmise peale. Seda kuulutab ta ka kõigile inimestele, jätkates pühade apostlite, aga ka salvikandjate naiste tööd, kellest ühele, pühale Maria Magdaleenale, on pühitsetud see kirik, milles me praegu viibime, austades üheskoos ülestõusnud Issandat.

Seda armu palume isalikult teil edasi anda oma elu ja tegudega sellesse ühiskonda, mille keskel te elate ja töötate. Andke edasi ülestõusmise rõõmu, mille Issanda jüngritele tõi Maria Magdaleena pärast kohtumist ülestõusnud Kristusega. Sest see rõõm pole nagu maailma rõõm, mis „närtsib kui lilleke ja kaob kui unenägu”, vaid kingib meile püsiva ja kadumatu varanduse, mida keegi ega miski ei saa meil ära võtta. Ta kingib meile Issanda anni Temasse uskujatele, kes annavad „iseend, üksteist ja kogu oma elu” Jumala isaliku ettehoolduse kätte.

See ei tähenda, et kristlase elu kulgeks ilma hädade ja kiusatusteta. Vastupidi, „meil tuleb paljude viletsuste kaudu sisse minna Jumala riiki” (Ap 14:22). Me suudame aga selle maailma vaevadele, raskustele ja kiusatustele vastu panna kannalikkuse ja usuga, sest kõik need ei suuda meilt ära võtta Issanda antud rõõmu, mis on rajatud kindlale teadmisele, et kogu meie olemine ja elu on inimesearmastaja Jumala kätes.

Sellest kindlast veendumusest ammutame meiegi julgust ja lootust, et seista silmitsi kurvastavate asjadega, mida vahel kohtame, käies selleski salvitooja Maria Magdaleena jälgedes, kes koos teiste naistega läks hingamispäeva järgsel varahommikul armastatud Õpetaja hauale, hoolimata ettevõtmise raskusest, sest ta teadis hästi, et haa peale oli veeretatud raske kivi ja seda valvasid sõjamehed. Ja nende usk ja armastus said võidu: takistused kõrvaldati, valvurid olid pagenud, sest ükski vägi ei suuda vastus seista Jumalale, kes tegutseb läbi usu Temasse ja armastuse Tema vastu, isegi kui ajutiselt tundub, et miski muu on võidukas. Piisab sellest, kui meie usk ja armastus Jumala vastu on tõelised ja siirad, kui nad vastavad nõudmisele, mille Kristus ise seadis, öeldes. „Kellel on minu käsud ja kes neid peab, see ongi see, kes armastab mind” (Jh 14:21) ja „kui te peate minu kärke, siis te jääte minu armastusse” (Jh 15:10).

Jääge ka teie ülestõusnud Kristuse armastusse, pidades Tema kärke, et Tema rõõm teie südames oleks täieline ja austage Teda ikka oma tegudega.

Olgu Jumala arm ja rikas heldus alati teiega ja juh